

ارایه ی راهکارهای پایداری از منظر انرژی با توجه به عناصر معماری سنتی ایرانی اسلامی

پریسا زنده دل^۱، میلاد رضازاده^۲، مهسا رضازاده^۳

۱- دانشجوی کارشناسی ارشد معماری

۲- مدرس دانشگاه آزاد مشهد

۳- مدرس دانشگاه سجاد

چکیده

توسعه ی پایدار به معنای توسعه ی اقتصادی و اجتماعی در مسیری است که منابع طبیعی یک کشور را تهی نکند. در ایران و مشخصاً در اقلیم گرم و خشک بدلیل کمبود آب و منابع انرژی، مردم ساکن در این منطقه مجبور به ساخت خانه هایی شدند که کمترین مصرف انرژی را لازم داشته باشند و بجای آن از ظرفیت هایی که در مصالح و بستر این اقلیم وجود داشت استفاده کردند. با نگاهی به خانه های سنتی ایران میتوان دریافت که چگونه معماران در آن زمان برای جلوگیری از هدررفت انرژی و استفاده ی دوباره ی آن کوشیده اند و آن را اساس کار خود قرار داده اند. در تحقیق پیش رو سعی داریم ضمن شناسایی عناصر مشابه بکار گرفته شده در این خانه ها، ساز و کار آن ها را دقیق تر بررسی کنیم و بتوانیم متناسب با نیازمان از آن ها استفاده کنیم. بعضی از این عناصر عبارت اند از: بام، بادگیر (بادخوان)، ایوان و رواق، نور، عناصر بکار گرفته شده در محوطه، مصالح، و نتایج بدست آمده از این مطالعه و تحقیق بیانگر این موضوع است که در معماری سنتی ایران عناصر و عواملی وجود دارد که همگی در راستای استفاده ی درست از انرژی های طبیعی و هدر نشدن آن تا حد ممکن در بنا بکار گرفته شده اند.

واژگان کلیدی: توسعه ی پایدار، انرژی، اقلیم گرم و خشک، عناصر معماری سنتی ایران.